

0510 – 10. mai

Sannelig, sannelig sier jeg dere: Alt dere ber Faderen om i mitt navn, det skal han gi dere. Joh 16: 23.

Det er mange som tenker som så: «Hva betyr det at jeg ber? Min bønn er jo så svak, så utilstrekkelig og uverdlig, at Gud kan da umulig høre meg». Svar: Gud bevare deg fra å bygge din tro på bønnehørelse på hvor tilstrekkelig eller verdig bønnen din er. For det er dette du gjør når du på grunn av bønnens utilstrekkelighet tviler på bønnehørelse.

Er det da i ditt eget navn du skal be? Har ikke Kristus gitt deg lov til å gå i hans navn til Faderen, og stå fram for hans regning, på den verdighet han har oppnådd gjennom all sin lidelse og forbønn, høye rop og tårer, sin død og sitt blod? Har han ikke sagt: «Hittil har dere ikke bedt om noe i mitt navn. Men be nå i mitt navn, og alt det dere ber Faderen om i mitt navn, det skal han gi dere»?

Avvis derfor djevelens angrep om din uverdighet, og si: «Jeg behøver slett ikke min egen bønns verdighet. Jeg har en skriftlig fullmakt fra Den store Herren, Guds enbårne Sønn. Han har befalt meg å gå i sitt navn til Faderen. Han sa at «alt dere ber Faderen om i mitt navn, det skal han gi dere».

Og når denne skriftlige fullmakten, signert med Jesu navn, blir lagt fram for Faderen, da har din bønn en kraft og verdi som holder. Dette bør vi ha klart for oss hver gang vi i vår bønn bruker disse ordene: «for din Sønn, Jesu Kristi, vår Herres skyld». For Gud verdsetter høyt sin egen Sønnens befaling og vår lydige tillit til den.

Han har jo selv befalt deg å be. Da gjør du bare det han selv har befalt. Og da har din bønn kraft og er verdig på grunn av hans befaling.

For hvis Gud så på personen, kunne ikke noe menneske komme fram for ham. Om dette sier Luther: «Derfor må du si: Mine bønner er ikke dårligere, mindre hellige og velbehagelige for Gud, enn Paulus' og de mest hellige menneskers bønner var. Årsaken er: I det som går på personen, erkjenner jeg gjerne at de levde et helligere liv. Men jeg kan ikke godta at de har noe fortrinn når det gjelder befalingen om å be. For jeg er overbevist om at Gud ikke hører bønn for personens skyld, men for sitt ords skyld, og den lydighet vi viser mot ham og Ordet».

Nå har jeg samme befaling om å be, og samme Kristi fortjeneste som de hellige hadde. Når derfor Gud bare ser på dette, bør jeg ikke anse min bønn mindre viktig og hellig enn deres.

Her kreves nå bare tro, den dyrebare gaven: Tro. Og særlig når det du ber om kan synes helt umulig å oppnå, og når Gud venter lenge med å bønnehøre deg. Da bør du foreta en grundig undersøkelse av om noe virkelig kan være umulig for Gud.

Og denne undersøkelsen skal du selvsagt først og fremst gjøre på Bibelens hellige sider. F. eks. i beretningen om Israels utgang av Egypt, hvordan de gikk gjennom havet. Om Daniel i løvehulen, de tre mennene i den brennende ovnen, og det som står om dette i Daniel 2, eller i alle Kristi underverk i Det nye testamente.

Men rett også den samme granskningen mot underverkene på himmelhvelvingen og i blomsterengen. Tror du da ennå noe kan være umulig for Gud?

Når han da venter med å svare, så tenk på alle de hellige som har ligget i samme prøvelsens ild. Og husk at det hører med til Guds oppdragelse av deg. Dette er noe du trenger for å øve opp din tro, din bønn, din ydmykhet og tålmodighet.

Men hvis du har vanskelig for å tro så mye godt og stort om din Gud, så tenk på enken i Luk 18. Jesus sier at hun i sin nød hadde vendt seg til en sterk person, en dommer. Han verken fryktet Gud eller tok hensyn til noe menneske, og ville derfor fra først av ikke hjelpe henne. Men til slutt sa han til seg selv: «Selv om jeg verken frykter Gud eller tar hensyn til noe menneske, vil jeg hjelpe henne til å få rett, fordi denne enken plager meg (med bønn). Ellers vil hun slite meg ut ved stadig å komme hit».

Så sier Herren: «Hør hva den urettferdige dommeren sier! Skulle da ikke Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett, dem som roper til ham dag og natt, og er han sen når det gjelder dem?».

Se dette Jesu vidunderlige hjertelag! Bare for å oppmuntre oss til å tro, bruker han en slik lignelse om sin kjærlige Far. Burde vi ikke skjemmes over vår vantro?

Dommeren var jo ikke uovervinnelig, og Gud må da virkelig ha et varmere hjerte enn denne dommeren! Skulle da Gud la oss rope forgjeves dag og natt til ham? «Er han sen når det gjelder dem!», sier Jesus.

Må så Gud gi hver kristen mer iver og tro i bønn! Da vil nok også Guds verk i ham og omkring ham vokse mer. De som er blitt flittige bønnens mennesker, har alltid merkbart større vekst i nåde og visdom, i nådegaver og kraft. Ser du en kristen som har mer rikdom og frukt i disse ting, kan du samtidig være sikker på at det er en som ofte er på kne for sin Gud.

Derfor vet vi også at de gamle, hellige, som David, Daniel m. fl. var særpregede bønnens mennesker. Det berettes om evangelisten Johannes, at huden på knærne hans var like tykk som under føttene, fordi han tilbrakte så mye tid på kne. Og Prætorius sier: «jeg har ikke talt med noe menneske så mye som med Gud».